

DANIELLE HARTOVÁ

YOLIO

*Pavúčia
latia*

DANIELLE HARTOVÁ

*Pavúčia
lalia*

Copyright © 2021 by Danielle Hartová
Cover design © 2021 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7774-8

I

Dievčenská akadémia svätého Félix a sa nachádza na samom konci sveta. Aspoň tak mi to pripadalo, keď sme sa takmer celý deň hegali kočom naprieč grófstvom Lonedale, v severovýchodnej časti Anglicka. Mestečko Somberville, neďaleko ktorého sa akadémia nachádza, vyzeralo pochmúrne. Nechali sme ho však za sebou a viezli sme sa ďalej do kopca po hrboľatej zaprášenej ceste, ktorá nepôsobila o nič vlúdnejšie. Dokonca aj počasie akoby ma chcelo utvrdiť v tom, že do tej školy nepatrím.

Obloha sa náhle zatiahla olovenými oblakmi, zadul vietor a čoskoro na strechu koča zabubnovali ťažké dažďové kvapky.

Kočič na kozlíku zahrešil a vzápätí si čosi zahundral popod nos. Nebola som s rozhodnutím svojich ctených rodičov vyrovnaná, no musela som sa podriaďiť. Hoci mi do ukončenia strednej školy chýbal už iba rok, otec sa rozhodol, že ma zapíše na dievčenskú akadémiu.

Zmeniť školské zariadenie bolo čosi nevídané, veď ešte neďávno trvala povinná školská dochádzka iba

niekoľko rokov, akadémia ma však prijala s otvorenou náručou.

Riaditeľkou dievčenskej akadémie bola žena. Otec, keď sa to dozvedel, bol spočiatku zaskočený vlastným nápadom. Ženy z našej spoločnosti sa venovali iba starostlivosti o deti, manžela a domácnosť. Nik z nás nepoznal dámu na takom vysokom poste. To svedčilo o tom, že riaditeľka bola ambiciózna a priebojná, slovami môjho otca zrejme pochabá a sebecká, určite aj tvrdohlavá.

Bola som rovnaká. To bol, koniec koncov, skutočný dôvod, prečo som uviazla v tejto šlamastike – nebola som taká poslušná a vzorná, ako sa odo mňa očakávalo.

Jedného dňa nás otec s matkou pristihli, ako sa s Albertom prechádzame v našom sade. Vôbec sa im to nepáčilo. Čosi mi vtedy oduševnene vykladal a chytil ma pri tom za ruku. Albert je obyčajný paholok a ja som dcéra z váženej rodiny. Nemôžem si dovoliť verejne sa držať za ruku s chlapcom, čo nič neznamená. Na rukách musím vždy nosiť rukavičky a úsmev skrývať za vejárom. Nepatrí sa špiniť si ruky alebo povedať niečo nevhodné. No pri Albertovi som bola sama sebou, na nás dvoch neplatila spoločenská etiketa a rozdiely medzi našimi triedami padli, len čo sme sa stretli.

Keď sa chýr o tom, že odchádzam, rozniesol, prišiel sa so mnou ako dobrý priateľ potajme rozlúčiť. Bola som už v nočnej košeli, ležala som v posteli, no nevedela som zažmúriť oko. Na oblok čosi slabo zaťukalo, a keď som okno otvorila a vyklonila sa z poscho-

dia, uvidela som ho. Albert stál v zadnej časti dvora, medzi zubami mal steblo trávy a v rukách pohadzoval drobné kamienky. Chvíľku sme sa zhovárali, no potom ho slúžka vyhnala. Jeho miesto bolo v stajniach, pri koňoch, nie pod oknami panského sídla! Nedovolili nám rozlúčiť sa. Odvtedy ma za ruku nikdy viac nechytil. A nikdy sme sa ani nepobozkali...

Líca mi horeli pri myšlienke na toho odvážneho, dobrého chlapca. Často som si predstavovala, aký asi bude môj prvý bozk. V „pochabých“ knihách, z ktorých sa môj otec tak rád posmieval a ktoré napriek pánovmu frflaniu slúžky nosievali z mesta ukryté v záhrení, aby im ich pani barónka, moja matka, po večeroch čítala, boli plné opisov sladkých bozkov, tuhých objatí a iných vášnivých prejavov lásky. Lúboštným scénkam som poriadne nerozumela, ale staršie dievčatá, ktoré u nás pracovali, sa vždy pri podobných opisoch chichúňali.

Večery, keď matka čítala slúžkam, sa mi navždy zapísali do pamäti. Boli to šťastné spomienky na moje dospievanie. Onedlho budem mať sedemnásť, vek vhodný na vydaj. Vedela som, že otec mi ženícha už vybral. Nezáležalo mi na tom koho. Albert to nebol, takže ma to nezaujímalo.

Otec ma presviedčal, že z toho neuváženeho „zálaskovania“ určite vyrastiem, no i napriek tomu sa neodvážil riskovať. Vedel, aká som tvrdohlavá. Poslal ma sem, do akadémie, inštitúcie, čo vychováva mladé slečny z vážených rodín, aby sa z nich stali dokonalé manželky a prvotriedne hostiteľky hodné svojho rodu. Dúfal, že na Alberta zabudnem.

Spoločenská trieda, do ktorej sa človek narodí, je čosi nedotknuteľné a posvätné. Každý musí svoj život usmerňovať tak, aby na rebríčku neskĺzol nadol, toto mi otec stále opakoval. Len nezaspať na vavrínoch! A snažiť sa, aby som sa dostala vyššie než ostatní! Iba tak nájdem pokoj a šťastie. Otec, barón Samuel White, patrí k nižšej šľachte. Na pomery malého mestečka Willden to je dostatočne honosné, ale v okolí žijú oveľa mocnejší páni. A otec chcel viac! Túžil po tom, aby som sa vydala za grófa alebo vikomta. Moje deti by nosili manželov titul a raz by zdedili solídne imanie.

Nepozdávalo sa mi delenie ľudí na dobrých a zlých podľa toho, koľko vlastnili majetku, odmietala som stúpať po spoločenskom rebríčku len preto, že moji rodičia sa vyššie prebojovať nedokázali. Ak sa to nepodarilo im, ako to mám zvládnuť ja? Výnimočná som bola azda len pôvodom, no sama som nikdy nič nedokázala.

Samozrejme, nemohla som namietat' a otvorene protestovať. Také niečo bolo neprípustné, dokonca aj dievča ako ja si to uvedomovalo. A tak som iba hľadala príležitosť na rebéliu, na šialený čin, čo zabije všetky očakávania, ktoré mi nedobrovoľne zavesili na plecía.

Nechcela som rodičov sklamať, no vedela som, že skôr či neskôr ich rozčarovanie zo mňa zraní. Boh mi je svedkom, že som sa snažila byť dokonalou dcérou, veď aj preto som napokon súhlasila s prestupom na akadémiu. Lenže zlomené srdce stále krvácalo a dušu mi trhalo bubnovanie dažďa na streche koča, čo ma unášal preč od Alberta.

„Sme namieste, slečna!“ zvolal kočiš. Keď zoskočil z kozlíka, koč sa zatriasol.

Otvoril dvierka a pridržal mi nad hlavou veľký čierny dáždňik, druhou rukou mi pomohol zostúpiť po šmyklavých schodíkoch. Zablatený kamenný chodník bol tiež klzký. Nadvihla som si sukne, kočiš siahol do koča a vytiahol starú koženú cestovnú tašku s kovovým rámom a hranatými rúčkami. Potom zamieril svižným krokom ku kaštielu.

Stlačil kľučku na vysokej tepanej bráne a tá sa so škripotom otvorila. Chodník z plochých kameňov bol v daždi nebezpečný, dávala som pozor, aby som sa nepošmykla, ale kráčala som rezko. V tom psom počasí som nechcela zmoknúť až na kožu.

Tak veľmi som sa ponáhľala, že som si nevšimala krásu kaštiela, čo sa rozprestieral pred nami. Vyšli sme nahor po širokom schodisku a zastali sme pred mohutnými drevenými dverami. Zdvihla som hlavu a nadýchla som sa od prekvapenia. Staromódne kovové klopadlo nemalo zvyčajnú formu zvieracej alebo ľudskej hlavy s kovovým kruhom v papuli či v ústach. Hľadela som na obrovského pozláteného pavúka, pričom obruč tvorili jeho najdlhšie predné nohy spojené dovedna.

Vychovali zo mňa spôsobilú mladú dámu, ktorá neprejavuje nahlas emócie. Nepatrilo sa, aby som odsúdila ohyzdné a nočné mory vzbudzujúce klopadlo, ale kočiša etiketu nikto neučil. Striaslo ho, a kým chytil kruh, pomedzi zuby precedil dačo ako „odporné chlpaté beštie“. Zdalo sa, že pavúky neznášame obaja. Ktovie prečo, ale potešilo ma to

Onedlho sme začuli energické klopkanie opätkov, a keď sa vysoké cifrované dvere otvorili, stála v nich sama riaditeľka akadémie. Vyziabnutá dáma bola oblečená v strohých, zato módnych šatách čiernej farby. Sivé vlasy mala stiahnuté do pevného uzla, na stareckej tvári vystupovali ostré črty. Keď sa otec pokúšal o riaditeľke niečo vyzvedieť, aby sa definitívne rozhodol, či bude ochotný zveriť cudzej žene výchovu svojej dcéry, veľa toho nezistil. Jediné, čo sme vedeli, bolo, že pani Venadiová bola vdova po grófovi z Nortfall a jej rodina spravovala celé grófstvo Lonedale. To bolo pre otca najdôveryhodnejším odporúčaním a napokon aj rozhodlo o mojom osude.

„Madam,“ zamrmlal kočiš. „Slečna Lillian Whitová.“

„Čakali sme vás, slečna,“ riaditeľka ma vtiahla za ruku do kaštiela a kočišovi zabuchla dvere rovno pred nosom.

Kráčala som za ňou, cestovnú tašku som držala v rukách a mala som čo robiť, aby som z údivu neotvorila ústa. Naše vidiecke sídlo bolo priestranné, ale akadémia bola v porovnaní s ním hotový palác. Stropy a okná boli vysoké, miestnosti vzdušné. Obrovská otvorená časť, v ktorej sme sa práve ocitli, mi vyrazila dych. Aj tu boli vysoké okná a po ich bokoch viseli ťažké zamatové závesy rubínovej farby. Stena mala síce iba jednoduchú maľovku, no na mnohých miestach ju zdobili umelecké reliéfy s motívmi rastlín a zvierat. Na stenách bez ozdôb viseli obrazy s výjavmi z gréckych bájí alebo dokonale prepracované zátišia. Miestnosť osvetľoval železný luster, v ktorom blčali sviece. V srdci miestnosti stál kozub. Akýsi

muž, možno správca, kľáčal na kamennej dlážke a práve na oheň prikladal, no o meter ďalej pokrýval zem ručne tkaný perzský koberec s kvetinovým vzorom. Nábytok vyzeral honosne a draho. Masívne vyrezávané drevo sa lesklo vo svetle sviečok. Pohodlné kreslá mali vysoké čalúnenie upevnené obtiahnutými gombičkami. Nožičky boli v tvare zvieracích labiek alebo zatočených výhonkov rastlín. Starožitné hodiny na mňa mávali ťažkým mosadzným kyvadlom, z vitrín pri stene sa usmievali krištáľové vázy a strieborné čaše s podnosmi. Na kovových kľučkách sa lesklo ozdobné kovanie, ale na detaily som nedovidela. Z rohu na mňa hľadela busta neznámeho poeta.

„Toto je hlavný salón,“ oznámila mi riaditeľka. „Tu sa konajú rozličné školské a spoločenské udalosti a tu budete tráviť väčšinu vášho voľného času. Salón spája východné a západné krídlo kaštiela. Študentská časť je tam,“ rukou naznačila smer. „Na opačnej strane sú ubytovaní učitelia, správca a ostatní naši zamestnanci.“

Nevedela som si predstaviť, koľko dievčat a učiteľov v kaštieli býva. Mohla som to iba odhadnúť podľa počtu okien, ale keďže som dala prednosť rýchlemu úkrytu pred dažďom, premeškala som príležitosť zahrať sa na detektívku.

„Triedy sú takisto v učiteľskej časti. Rovnako knižnica a študovňa, keby ste potrebovali trochu pokoja a ticha. Menšiu spoločenskú miestnosť máme ešte v študentskom krídle.“

Riaditeľka Venadiová vystúpila po schodoch, čo od-

deľovali salón od študentských miestností, a prudko otvorila dvere. Ocitli sme sa v štvorcovej miestnosti. Bola možno iba štvrtinou salóna, no i tak bola dostatočne priestranná. Dlážku pokrýval tenký vychodený a zafúlaný koberec. Na oknách viseli hrubé závesy. V kúte nechýbal kozub, pukotali v ňom polená a blčal oheň, príjemný spoločník v tomto nečase. Kreslá pri ňom boli obsadené. Sedeli v nich dievčatá približne v mojom veku.

„Dobry deň, madam Venadiová,“ zašvitorili svorne.

Mala som pocit, že sme ich vyrušili pri niečom veľmi dôležitom. Všetky sa na nás pozerali, aj tie, čo v lone držali otvorenú knihu. Jedno z dievčat sediace najbližšie pri kozube malo rozpustené zlatisté vlnité vlasy, ďalšie stálo za ním a rozčesávalo kučery dreveným hrebeňom. Keď nás zbadali, dievčine s hrebeňom na chvíľu ustrnula ruka.

Sklonila som hlavu, ale pohľady dievčat som cítila naďalej. Nespočetné páry očí sa do mňa vpíjali, zaraďovali ma a hodnotili. Nervózne som si uhladila sukňu najkrajších šiat, čo som mala. Chcela som urobiť dobrý dojem, to ma naučil otec. Prvý dojem je dôležitý, Lillian, zdôrazňoval často.

„Slečna Whitová,“ zo stuhnutého sveta ma vytrhol riaditeľkin ostrý hlas, „tadiaľto!“

Nasledovala som ju, trochu vyvedená z miery stretnutím s dievčatami. Nemala som čas nejako zvlášť ich zaujať, no keď som zmizla za rohom, zdalo sa mi, že jedno z nich zašepkalo: „Nepatrí k nám.“

Riaditeľka to muselapočuť, ale nevenovala poznamke najmenšiu pozornosť.

„Vaša izba je týmto smerom,“ zaviedla ma na ďalšie schodisko, ktoré sa stáčalo na poschodie. Pred nami sa ťahala dlhá chodba s niekoľkými dverami.

„Večera sa podáva vždy o šiestej, v posteli musíte byť o ôsmej. Vyučovanie sa začína o siedmej ráno. Učíte sa každý deň okrem nedele. Vtedy sa celá akadémia zúčastňuje na nedeľnej omši. Nejaké otázky?“ zvrtila sa ku mne s prísnyim výrazom v očiach. Bolo vidieť, že táto žena nepripúšťa žiadne námietky.

„Nie, pani Venadiová.“

Strčila kovový kľúč do zámky a otvorila dvere doko-rán. Vpusťila ma dnu.

„Toto je vaša izba, slečna Whitová,“ kývla hlavou.

Vstúpila za mnou a položila masívny mosadzný kľúč na nočný stolík s drevenými labkami, čo stál vedľa postele.

„Stretneme sa o šiestej na večeri,“ povedala a zavrela dvere.

Podlaha v izbe bola drevená, vyzula som si zablatené topánky a vytiahla som z cestovnej kabely druhý pár. Pekné hnedé topánky mi rodičia dali ušiť len preto, že som sa chystala na novú školu. Stará taška s kovovým rámom ukrývala oveľa viac vecí. Pomaly som vyťahovala oblečenie a odkladala ho do skrine z lešteného dreva, čo stála pri stene.

Izba bola zamknutá, ale keď sme do nej vošli, na postlanej posteli ležala nová školská rovnošata – sivé šaty s dlhou sukňou a rukávmi. Nechýbal klobúčik a rukavičky.

Okrem kľúča ma na nočnom stolíku čakali nařhovacie hodiny. Hlasno tikali do ticha a bola som

si istá, že drnčanie kovových zvončekov ľahko prenikne aj cez hrubý baldachýn na posteli. Na stene nechýbalo zrkadlo a pod ním krčah s vodou. Spolu s lavórom stál na vratkom drevenom stolčeku. Pri okne bol prisunutý písací stôl so stoličkou, na ňom kovový svietnik s jednou sviečkou a kresadlo. Pri ňom brko a kalamár, v zásuvke som dokonca našla niekoľko čistých hárkov papiera. Zacnelo sa mi za domovom a rodičmi, preto som z tašky vybrala poslednú vec, ktorú som si priniesla. Malú čiernobielu fotografiu svojej rodiny v sklenenom ráme. Postavila som ju k oknu a zahľadela sa na ňu. Dala by som čokoľvek za to, aby som sa mohla vrátiť domov. Hoci nielen kvôli nim...

Keď som sa prezliekla do školskej rovnošaty a prázdnu tašku som odložila do skrine, hodiny hlásili čas večere. A ako na potvrdenie som zdola začula cvengot zvonca.

Vyšla som z izby, dvere som za sebou zamkla. Na schodoch som stretla ženu, ktorá bude počas nasledujúcich mesiacov mojou vychovávateľkou i učiteľkou. Bola to staršia dáma a na rozdiel od riaditeľky akadémie ju nezdobili žiadne šperky.

„Túto tvár ešte nepoznám,“ prihovorila sa mi vlúdne. Jej hlas znel mlado a vôbec sa nehodil k strieborným pavučinám vo vlasoch. „Vy musíte byť slečna Whitová,“ dodala a povzbudivo sa na mňa usmiala. Podišla ku mne a materinsky ma chytila za rameno. „Podďte, predstavím vás ostatným.“

Okolo nás prechádzali dievčatá, všetky mali na sebe školskú rovnošatu. Zovňajškom som sa od

nich vôbec nelíšila, ale rozpoznala som, že sú iné. Kráčali rezko a sebavedomo, s hrdo vztýčenou hlavou. Obletoval ich veselý džavot, šepkali si a potláčali smiech.

Dovtedy som bola presvedčená, že sa mi podarí stať sa súčasťou akadémie, no už som o tom pochybovala. Dievčatá sa poznali pravdepodobne viac ako dva roky a ja som bola nová, neznáme dievča, ktoré na akadémiu prišlo v poslednom ročníku.

Vychovávateľka, pani Millerová, ma zaviedla do východného krídla kaštiela. V tejto časti sa nachádzala aj jedáleň. Uprostred nej stál dlhokánsky stôl s vysokými stoličkami. Usadila som sa na voľné miesto po vychovávateľkinom boku. Pani Millerová sedela za vrchstolom. Oproti nej na opačnej strane zaujala miesto riaditeľka.

Po mojej lavici sedelo dievča s dlhými rovnými vlasmi. Rozprestierali sa jej po celom chrbte. Bolo to nanajvýš čudné a nevkusné. Slečny a dospelé ženy si vlasy vypínali nahor alebo zapletali do tuhého vrkoča. Čudovala som sa, že jej to dovolili, ale musela som uznať, že keď ku mne obrátila tvár s modrými očami, záves hustých vlasov jej skutočne pristal.

„Slečna Serikumová, čo to máte s vlasmi?“ opýtala sa prekvapene vychovávateľka.

„Stratila som stužku,“ vysvetľovalo dievča a vzápätí na mňa žmurklo.

„Istotne vám niektorá zo spolužiačok požičia svoju,“ navrhla pohotovo vychovávateľka.

Dievča pokrčilo plecami: „Prosila som ich, ale žiadna vraj nemá stužku nazvyš.“

„Lepšie by urobila, keby si požičala nožnice,“ podotkla akási študentka.

Spoznala som ju. Bola to dievčina, čo sedela pred kozubom a druhé dievča jej rozčesávalo vlasy. Teraz ich mala zviazané na zátylku, ale hrebeň a sponky ledva udržali husté kučery.

„Určite by si mi ich rada odcvakla svojím kleptom,“ nedala sa odbiť slečna Serikumová a dokonca na zlatovlásku vyplazila jazyk.

Poznámka mala byť vtipná, ale nikto sa nezasmial. Dievčatá akoby neverili vlastným ušiam, tvárili sa pohoršene a prekvapene. Niektoré si nasadili kamenný, nečitateľný výraz.

„Stačilo, dámy!“ zahriakla ich riaditeľka, keď si všimla rozruch na opačnom konci stola. „Isabella, choď a ihneď sa daj do poriadku!“

„Ale...“

„Bez odvrávania!“

Isabella vstala a odpochodovala k dievčenským izbám. Ostatné študentky jej viac nevenovali pozornosť a vrátili sa k tanierom a krčahom s vodou.

„Ospravedlňte ma, prosím,“ povedala som vychovávateľke. „Hneď sa vrátim.“

Vyskočila som zo stoličky a utekala som za rebelkou. Isabellu som dohonila až pri dievčenských izbách, musela teda utekať, hoci som nepočula dupot podrážok. Stála na chodbe pri vedľajšej izbe, asi to bude moja suseda. Keď ma zazrela, venovala mi spýtavý pohľad.

„Požičiam ti stužku, ak chceš,“ ponúkla som sa a nesmelo som k nej natiahla ruku: „Lillian Whitová.“

„Isabella Serikumová,“ potriasla mi pravicou. „Ďakujem, ale nie je pravda, že som stratila všetky stužky. Len si nerada zapletám vlasy.“

Rozpačito som prešliapla z nohy na nohu.

„Vpustíš ma dnu alebo tu budeme stáť, až kým nám nevychladne večera?“ zasmiala sa a obišla ma. Zvrtla som sa a odomkla som dvere. Spoločne sme vošli dnu. Kým som sa hrabala na spodku skrine a hľadala stuhu do vlasov, Isabella si miestnosť zvedavo obzerala.

„Si jediná, čo býva sama,“ skonštatovala. Vložila som jej do dlane stužku a potom som pozrela na svoju posteľ. Trocha ma zarmútilo, že všetky dievčatá majú spoločníčku, iba ja som ostala sama. Keby ma dali s niekým bývať, určite by sme sa stali dobrými kamarátkami.

Kým som nad tým premýšľala, Isabella si siahla do vlasov a začala si ich zatáčať do uzla. Sledovala som ju, vlasy mala poddajné, poslúchali, na rozdiel od tých zlatistých a kučeravých.

„Kto je to dievča?“ opýtala som sa.

„Myslíš Victoriu?“ obrátila sa ku mne. „Pochádza z veľmi váženej rodiny. Je to vzorná a bystrá študentka. Kráľovná akadémia.“

„Je zlá?“

„Nie, to nie! Len ma rada pokúša. No ja jej nikdy neostanem nič dlžná.“ Dotkla sa môjho pleca: „Podme rýchlo späť, inak nám všetko pojedia!“

Pri stole som narátala deväť dievčat aj s Isabellou. Okrem nich tam sedela ešte riaditeľka, vychovávateľka a niekoľko ďalších ľudí, ktorých som zatiaľ nepoznala.

Zaskočilo ma, že medzi večerajúcimi boli aj muži rôzneho veku.

Jeden z nich pôsobil na prvý pohľad mlado. Bol nahladko oholený a veľmi pekne oblečený. Biele zdravé zuby nasvedčovali, že nefajčil cigary ako jeho sused. Z náprsného vrecka mu visela zlatá retiazka z hodieniek. Keď zdvihol hlavu, naše pohľady sa stretli. Usmial sa a kývol mi na pozdrav.

Líca mi zalial rumenec, a tak som rýchlo sklopila hlavu. Po chvíľke som si však dovolila ešte zopár kradmých pohľadov.

Atmosféra v jedálni sa uvoľnila. Taniere s hovädzím a miešanou zeleninou sa vyprázdňovali a vrava silnela. Štuchla som laktom do Isabelly.

„Čo je?“

„Kto je tamten muž, čo sedí vpredu?“

„Och, to je pán Moore, jeden z našich učiteľov.“

„Čo učí?“

„Jazdu na koni a strelbu.“

Zalapala som po dychu: „To sa tu vyučuje?“

„Jasné, a čo si si myslela? To sú najzábavnejšie predmety! A oba učí on.“

„Koľko má vlastne rokov?“

„Povráva sa, že dvadsaťtri.“

„A ešte nie je ženatý? Muž v takom veku... Má snúbenicu?“

„Nie, ale už si naňho brúsi klepetá iná. Nerob si plané nádeje.“

„Ani zamak ma nezaujíma!“ odvrkla som.

Isabella nadvihla obočie. Videla som na nej, že o mojich slovách pochybuje.

„Je to tak,“ durdila som sa. „A aj tak mám...“

„Čo máš?“

„To je jedno,“ mávla som rukou. „A ten elegán, čo sedí vedľa neho?“ opýtala som sa rýchlo, aby konečne prestala vyzvedieť.

„Pán Evans, učí geografiu. A ďalší je pán Sheppard, aritmetika a algebra.“

Keby sme boli s Isabellou ubytované v jednej izbe, trávili by sme studené jesenné večery každá vo svojej posteli, no predsa spolu. Pri svetle dohárajúcej sviečky by sme sa dlho do noci zhovárali o chlapcov, až kým by nás neprichytila vychovávateľka. Možno by nás vyhrešila, že plytváme sviečkou, a sfúkla by plameň. A možno by sme ju začuli prichádzať. Kroky na vrzgajúcej drevenej podlahe by nás vystríhali, že je načase zhasiť sviečku a schovať hlavu pod perinu. Nazrela by dnu a zistila by, že obe už tuho spíme, hoci v skutočnosti by sme to iba predstierali, zadrživajúc smiech. Zavrtela som hlavou a odohnala som márne predstavy. Zajtra ma čakal prvý deň vyučovania na akadémii. Chcela som urobiť dobrý dojem.

Keď všetci dojedli, riaditeľka zatlieskala a vyhnala nás do izieb, hoci do ôsmej hodiny zostávalo ešte trocha času. Po dlhej ceste a chutnom jedle ma zmáhala únava, a tak som sa rada vrátila do izby. Vyzliekla som sa z rovnošaty a prehodila som ju cez operadlo stoličky. Zo skrine som vytiahla nočnú košeľu. Topánky som postavila ku dverám a prešla k zrkadlu s krčahom plným vody. Postupne som si povytahovala z vlasov jednu kovovú sponu za druhou a uvoľnila stužku. Gaš-

tanová hriva mi ťažko dopadla na plecía. Vlasy som nemala ani zďaleka také dlhé, ako boli Isabelline, ale bola som s nimi spokojná. Albert hovorieval, že mám pekné vlasy.

Narýchlo som sa poumývala a odhrnula som perinu. Potešilo ma, že niekto mi medzitým vložil do postele vyhrievaciu panvicu. Pomaly som ju odsunula ďalej k nohám a vliezla som do postele. Pokrčila som nohy, aby som sa o panvicu nepopálila. Rozumnejšie by bolo odložiť ju na dlážku, ale odmietala som sa vzdať jediného zdroja tepla, ktorý sa v miestnosti nachádzal.

Hoci som bola unavená, nevedela som zaspáť. Myslel som mala až príliš preplnenú myšlienkami a zážitkami z dnešného dňa. Trápil ma nepriateľský odstup dievčat a zlomyseľné reči o tom, že nie som jedna z nich. A Isabellin smiech, keď som jej podávala stužku do vlasov.

Iskrivý pohľad pána Moora však roztopil všetky moje obavy. Albert mi úplne vyfučal z hlavy. Spomedzi všetkých troch učiteľov na tejto škole bol pán Moore najmladší a najpríťažlivejší, o tom nebolo pochyb. Asi nepochádzal zo zámožnej rodiny, keďže učil na tejto škole, bezpochyby to však bol džentlmen.

Nevedela som sa dočkať, kedy s ním budem mať prvú vyučovaciu hodinu. Isabella povedala, že učí jazdu na koni a strelbu. Takéto predmety môj otec nepovažoval za hodné mladej dámy, ale ja som sa na ne tešila. To, že pán Moore neučil nejaký nudný predmet, ako napríklad históriu či aritmetiku, som pokladala za znamenie osudu. Učil jazdenie, a teda

aj zaobchádzanie s klusákmi a Albert sa staral o naše kone!

Moje fantazírovanie prerušilo klopanie na dvere. Hneď nato cvakla kľučka a vo dverách sa zjavila pani Millerová, vychovávateľka.

„Slečna Whitová, vy ste už v posteli?“ opýtala sa.

V blikotajúcom plameni sviečky som nevedela vyčítať z jej tváre, či ju toto zistenie prekvapilo, alebo potešilo. Možno dokonca oboje.

„Teší ma, že od prvého dňa dodržiavate pravidlá akadémie.“

„Ostatné dievčatá ich vari nedodržiavajú?“ začudovala som sa.

Pani Millerová vstúpila do izby a zatvorila za sebou dvere.

„Máme iba jednu študentku, pre ktorú neplatia žiadne pravidlá.“

„Je to Isabella Serikumová.“

„Presne tak, slečna.“

Podišla ku stolíku, kde stál svietnik so sliepňajúcou sviečkou. Položila vedľa neho novú sviečku, lebo stará už pomaličky dohárara.

„Nie je vám zima?“

„Nie, pani Millerová. Panvica je ešte stále horúca.“

„Dajte si pozor, aby ste sa nepopálili,“ povedala starostlivo. „Jediné dva kozuby v tomto kaštieli sú v sálone a v študentskej klubovni. Nemáme ani spoľahlivé piecky a s nástupom dlhých nocí tu bude čoraz chladnejšie. Na Vianoce preto púšťame všetky študentky domov.“ Usmiala sa: „Dúfam, slečna, že dovedy sa u nás udomácnite.“